

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum I. Decretalium, Per quadraginta, & tres Titulos distributum, in
quo agitur De Constitutionibus, Seu Legibus universim ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindellicorum, 1706

§. III. An, & qualiter Exempti, vi Tridentini, subjiciantur locorum Ordinarijs
in accipienda approbatione pro audiendis confessionibus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73031)

¶ III.

An, & qualiter Exempti, vi Tridentini, subjiciantur locorum Ordinarijs in accipienda approbatione pro audiendis confessionibus?

2412. **A**nte resolut. Not. 1. per *approbationem* communiter intelligi *Authenticum testimonium*, quo aliquis Sacerdos declaratur habilis, & idoneus ad excipiendas confessiones, ut ex communi sententia tradit Suarez, Layman, Valquez, & alij, quos citat, & sequitur Castropal. p. 4. tr. 23. D. unic. p. 17. §. 1. n. 1. aliqui tamen accipiunt illam etiam pro consensu, quo Pontifex, vel Episcopus oves suas subjicit Sacerdoti, habenti ex Ordine Presbyterali potestatem absolvendi à peccatis, ut absolutionem ab illo recipiant, quam quidam (sed non bene) vocant jurisdictionis concessionem; nam *jurisdictio*, in quantum explicat *potestatem clavium*, confertur in susceptione Ordinis presbyteralis; & rectius dicitur importare *applicationem* potestatis clavium relatè ad eos, pro quorum confessionibus audiendis Confessor idoneus judicatur.

2413. Not. 2. hanc approbationem, seu iudicium idoneitatis, esse omnino distinctum à jurisdictione, seu potestate audiendi confessiones: tum quia jurisdictio est superioritas, subditos respiciens; approbatio autem solum aptitudinem, & dispositionem personæ approbandæ spectat; tum quia Presbyteri in sua ordinatione, à peccatis absolvendi potestatem accipiunt, ut expressè docet Tridentinum *sess. 23. de reformat. 15.* secus approbationem. Et ideo approbatio non est illius jurisdictionis, seu potestatis concessio; ut volunt alij, de quibus V. n. 2816. sed habilitatis personæ authentica declaratio; & per consensum ejus, cujus interest, alteri oves suas pro foro interno committere, jurisdictionis applicatio, ut dictum est. Quamvis autem approbatio (quæ est iudicium idoneitatis) non sit jurisdictionis concessio, ea tamen requiritur ad jurisdictionis usum, cum requiratur, ut potestas absolvendi à peccatis, in ordinis receptione accepta, huic, & illi subjecto, Ecclesiæ authentico iudicio, applicetur, ut effectum

suum proximè operari possit, ut constabit ex seq. His præmissis

2414. Resp. omnes Presbyteros, tam sæculares, quàm Regulares, quantumvis aliàs exemptos, hoc sensu Ordinario subjici, quòd non possint confessiones sæcularium etiam Sacerdotum audire, nec ad id idonei reputari, nisi aut parochiale beneficiū, aut ab Episcopis per examen (si illis videbitur necessarium) aut aliàs idonei judicentur, & approbationem, quæ gratis deor, obtineant, privilegijs, aut consuetudine quacunque non obstantibus; sic Trid. cit. c. 15. ubi approbatio in utroque sensu (juxta n. 2412.) videtur requiri.

2415. Ad meliorem hujus decreti intelligentiam advertendum 1. *ex vi hujus decreti*, ejusmodi approbationem Episcopi, esse necessariam pro excipiendis confessionibus *sæcularium* etiam Sacerdotum; non autem *Regularium*; ratio est, quia jure antiquo ad excipiendas Regularium confessiones necessaria non erat approbatio per *Episcopum*; sed quilibet Sacerdos eligi poterat de consensu Prælati, ut communiter traditur à Doctoribus teste Castropal. cit. §. 2. n. 1. cum ergo Trident. in hoc decreto nihil mutaverit, vel expresserit de audiendis confessionibus *Regularium*, hoc manet sub dispositione juris antiqui, prout colligitur ex c. 2. de *Translat. Episcop. & L. Precipimus C. de Appellat. ita Layman l. 5. summe tr. 6. c. 11. n. 1. & complures alij.*

2416. Advertendum 2. licèt *ex vi dicti decreti* certum sit, ad usum jurisdictionis requiri in Sacerdote approbationem Episcopi ad hoc, ut munus audiendi confessiones sæcularium ritè exerceat, dubitari tamen, an ad hoc requiratur, ut Sacerdos approbatus sit ab *Episcopo loci*, ubi confessiones audit? an ab *Episcopo penitentis*, an ab *Episcopo ipsius Sacerdotis*? variaz sunt opiniones Doctorum in hac quaestione. Nam alij docent, quantum *ex vi illius decreti* Concilii, sufficere, quòd Confessor approbatus sit ab Ordinario, vel *penitentis*, vel *loci*, ubi confessiones excipit; ita Henriquez l. 8. de *Matrim. D. 34. n. 16.* alij determinatè requirunt approbationem *Episcopi loci*, in quo confessiones excipiuntur; sic Guierrez l. 1. *canon. quest. c. 27. n. 6.* Ugo lin. de *Potestat. Episcopi c. 2. §. 2. n. 8.* quos citat

citatur, & sequitur Barbosa, p. 2. de Potestat. Episcopi Allegat. 25. n. 14. alij petunt determinatè approbationem Episcopi pœnitentis, in quorum sententiam multum inclinatur Suarez tom. 4. de Pœnit. D. 28. sect. 6. n. 8. alij demum affirmant approbationem ab Episcopo Confessarij esse necessariam, quod absolutè tenet Suarez cit. sect. 6. & sect. 7. à n. 3. Coninch. de Pœnit. D. 8. d. 7. n. 50. Bonacin. D. 5. de Pœnit. q. 7. p. 4. §. n. 15. Fagundez de 2. precepto Ecclesie l. 7. c. 20. n. 92. quos citatur, & sequitur Castropal. p. 4. tr. 23. D. unic. p. 27. §. 3. n. 4.

sua diœcesi quis confessiones excipiat, qui ab eo idoneus judicatus non fuerit. R. id procedere, si Confessor non habeat authenticum testimonium à suo Ordinario, quoad approbationem necessariam de sua idoneitate, ac habilitate; nam hoc posito nihil deficit ad legitimū usum suæ potestatis absolvendi à peccatis, acceptæ in Ordinatione, si approbatus sit indefinitè, ac sine limitatione relatè tamen ad subditum; quod tamen accipiendo in solo decreto Concilij Trid. nam quid dicendum sit vi constitutionis Clementis X. dicemus in seqq.

2417. In hac opinionum diversitate certum videtur, quòd Trid. in decreto, de quo n. 2414. approbationem Confessoris exigens ad usum jurisdictionis absolvendi à peccatis, acceptæ in Ordinatione, non determinet, an Confessor debeat approbationem habere à suo? an à pœnitentis? an ab Ordinario loci, ubi confessiones audit? quia tamen exigit, ut Presbyter non prius confessiones secularium audiat, quàm Ordinario se subiciat, ut ab illo approbetur (hoc est per authenticum testimonium illius, ad usum suæ potestatis idoneus, & habilis declaretur) & hoc in approbando denotet subjectionem; in approbante Superioritatem, seu jurisdictionem, quæ in non subditum exerceri nullatenus potest; rectè sequitur, quòd, cum Confessor recipere approbationem debeat ab eo, cujus jurisdictioni subest, Confessoris approbatio, à suo Episcopo necessaria sit, stando in solo decreto Tridentini.

Dices 3. SS. Congregatio, relata à Roderiquez, & à Barbosa in Remissionibus Concilij, declaravit: approbatum ab alio, quàm à Valentino Episcopo in diœcesi Valentina, non censerì approbatum ab Ordinario juxta formam Concilij; ad hoc respondet Fagundez citatus, id procedere, si sit approbatus ab alio, cui approbandus, non erat subditus, id confirmans Cardinalium declarationibus; & ex his patet ad quæstionem initiò §. propositam, quantum est vi solius Tridentini.

Præter hæc not. 1. approbationem, quæ contingit collatione beneficii durare solum, dum beneficium retinetur, nisi ex rationabili causa prius revocetur, ut notat Suarez cit. D. 28. §. 2. n. 8. si autem approbatio concessa sit solum ad certum tempus, hoc finito finiri & illam; cum sic habeat terminum: sed in casu, quo quis approbatus sit absolutè, ac indefinitè, nimirum sine limitatione temporis, vel ad certas tantum personas, plures censent, approbationem cessare ex duplici capite, nimirum ex parte Confessarij, & ex parte Episcopi, ex parte Confessarij, si diœcesim mutet; ex parte Episcopi, si ipse, vel ejus Successor eam revocet, & ita tenet Suarez cit. D. 28. §. 7. n. 3. & 8. Fagundez cit. c. 2. n. 22. & alij.

2418. Dices 1. Concilium requirit approbationem Sacerdotis ab Episcopis; ergo quilibet sufficit, sive sit Episcopus Sacerdotis, sive pœnitentis, sive loci, in quo Sacramentum pœnitentiæ ministratur. R. hoc probabiliter dici, ut volunt AA. cit. n. 2416. rectius tamen (seclusa constitutione Clementis X.) intelligi de Episcopis, quibus subest approbandus propter rationem in preced. num. datam. Not. autem, ut in Ordine ad hoc Sacerdos habeat subjectionem, ad approbationem sufficere, quòd ei subiectus sit, vel ratione domicilii, vel habitationis, etiam transeuntis, aut quasi domicilii, vel obsequii, aut alterius Ministerii, ut notat Castropal. cit. §. 2. n. 4. & §. 3. n. 4.

Rationem primi dant ex usu, & consuetudine. Nam quoties Regulares, vel sæculares Presbyteri à diœcesi, ubi approbati sunt, transeunt in aliam, hujus Episcopi approbationem requirunt; quod confirmatur 1. ex responso S. Congregat. pro diœcesi Valentina, de quo n. 2420. secundo quia Episcopus approbans non potest subicere oves alienas; sed solum eas, quæ ipsius pastoralis curæ à Deo commissæ sunt; nec ad eum pertinet declarare ido-

2419. Dices 2. ad Episcopum spectat, ne in Tom. I.

idoneitatem personæ pro qualibet diœcesi; ubi tamen not. Summum Pontificem esse Pastorem supremum omnium Christi fidelium, & Ordinarium Ordinariorum, atque ad eodẽ cujuslibet diœcesis.

2423. Rationem autem secundi sumunt ex c. *Accepimus, de atate, & qualitate*. Ubi dicitur, quod reputati idonei ad Ordines, non sint postmodum reputandi indigni ad beneficium, nisi fortẽ, postquam promoti sunt, reddiderint se indignos; ergo etiam si approbati ad confessiones audiendas, postmodum se reddiderint indignos, ab eo munere removeri poterunt, quod maximẽ procedit, si cognitum, & probatum fuerit, eos scandalosẽ vivere, errores disseminare &c. *Arg. c. Accepimus. & c. 2. in Trid. sess. 5. de quo superius*, sic illi.

2424. Verum quidquid sit de illa ratione, seu probatione, qua utuntur Authores citati n. 2422. ad ostendendum, quod approbatio (sumpta pro authentico testimonio de idoneitate personæ ad munus audiendi confessiones personarum sæcularium) ex parte Confessarii cesset, si diœcesim mutet: nunc post constitutionem Clementis X. incip. *Superna Magni*, editam 1670. nullus Regularium potest licitẽ, ac validẽ confessiones personarum sæcularium audire, nisi approbatus sit ab Ordinario loci, in quo confessio fit.

2425. Postquam enim Clemens c. 1. dictæ constitutionis ait, innotuisse suæ Sanctitati, dubitationes non nullas (circa plures materias, inter quas etiam nominat approbationem, pro audiendis confessionibus, de qua jam ante Tridentinum disposuerat) in aliquibus diœcesibus excitatas fuisse, ex quibus controversiæ, & dissensiones permultæ in dies subsequi possent occasione privilegiorum, quæ per Sedem Apostolicam Religiosis Ordinibus concessa fuerunt. Subjungit §. 2.

2426. *Nos attendentes*, quod alias diversis temporibus prædictæ dubitationes, & controversiæ nonnullis Prædecessorum nostrorum summorum Pontificum constitutionibus, earumque declarationibus definitæ fuerint; ejusmodi definitiones in unum collectas, ut magis, magisque dissensionum tollantur semina, & impesserum firmiter in agro Dominico Pax Christi floreat, pro summo, quo fungimur, A-

postolatũs Officio, novis Apostolicis literis muniendas duximus, & roborandas. Itaque de Consilio nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, & dilectorum Filiorum Romanæ Curie Prælatorum, pietate, doctrinã, & prudentiã præstantium, & *matura deliberatione nostra, atque ex certa scientia, hac generali, & perpetuò valitura constitutione, decernimus, & declaramus*, primò (ut habetur c. 3.) Regulares, qui in Ecclesiis sui Ordinis prædicare voluerint, teneri ab Episcopo Diœcesano benedictionem petere; prædicare tamen posse, quamvis illam non obtinuerint. Deinde in §. 4. *Religiosos ab Episcopo ad confessiones sæcularium in sua diœcesi audiendas approbatos, non posse in alia diœcesi eas, absque Episcopi diœcesani approbatione audire, quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati.*

Ex hac Clementina habetur, approbationem acceptam ab uno loci Ordinario, nulli prodesse, ut *vi ejus in alia diœcesi licitẽ, ac validẽ audire valeat confessiones personarum sæcularium, non modò illarum, quæ subjectæ non sunt illi, à quo approbatus fuit, sed nec subjectarum, si confessio fiat extra diœcesim approbantis:*

Hinc quamvis aliqui prius apud Archidekin relati, *Theol. tripartita p. 3. tr. 1. q. 17.* è quibus Leander de Murcia *in c. 6. Regule S. Francisci q. 8. Corduba*, Præpositus, Collossus, quos refert Diana *p. 6. tr. 7. resol. 50. Bauni 1. p. tr. 5. c. 21. prop. 2.* docuerint, tanquam probabile, *Regularem approbatum ab Ordinario ad confessiones sæcularium in una diœcesi, validẽ posse ubique confessiones audire, sine approbatione Ordinarij istius loci, in quo versatur:* nunc tamen hæc sententia probabilis non est; cum contra se habeat certam definitionem Sedis Apostolicæ.

Not. præterea, duas propositiones in dicta constitutione Clementis X. esse considerandas quoad præsentem questionem. *Prima est in §. 4. ubi habetur, quod Religiosi ab Episcopo (v. g. Passavienfi) ad confessiones sæcularium in sua diœcesi audiendas approbati, non possint in alia diœcesi (v. g. Ratisbonensi) absque Episcopi diœcesani (nimirum Ratisbonensis) licentiã, audire confessiones, quamvis pœnitentes*

tes subditi sint ejus Episcopi (nimirum Passaviensis) à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati.

2430. Altera est in §. 7. ibi: *Religiosos, habentes facultatem absolvendi ab omnibus casibus, Sedi Apostolica reservatis, non ideo à casibus Episcopo reservatis, posse absolvere; posse autem Regularem Confessorem in ea diœcesi, in qua est approbatus, confluentes ex alia diœcesi, à peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa, ubi Confessor approbatus est, absolvere, nisi eosdem pœnitentes noverit, in fraudem reservationis pro absolutione ad alienam diœcesim obtinendâ migrasse.*

2431. Ex prima propositione sequitur, quòd Confessor Regularis, approbatus ab Episcopo Passaviensi ad audiendas confessiones in Diœcesi Passaviensi, existens in Ratisbonensi, ubi approbatus non est, non possit audire confessiones subditorum diœcesis Passaviensis; & ex secunda, quòd Confessor Regularis, approbatus ab Episcopo Passaviensi ad audiendas confessiones in Diœcesi Passaviensi, existens in Diœcesi Passaviensi possit Ratisbonensium confessiones audire, & absolvere à reservatis in Diœcesi Ratisbonensi, si eos sine fraude reservationis, ex diœcesi Ratisbonensi, venientes ad diœcesim Passaviensem, audiat.

2432. His porro annotatis, in dubitationem venire posset, quomodo fieri possit, quòd non valeam absolvere, mihi legitime subiectum à suo Episcopo, existentem extra hujus diœcesim? & absolvere possim mihi nullatenus subditum, existentem etiam extra suam diœcesim? primum enim sequitur ex propositione prima; alterum, ex secunda; quòd difficulter dici poterit, nisi concedas diœcesanum, pro cujus diœcesi non sum approbatus, fieri meum subditum per hoc præcisè, quòd sine fraude veniat ad me in ea diœcesi, *in, & pro qua* sum approbatus.

2433. Videtur tamen posse responderi in prima propositione, distinguendo ea verba: *audiendas confessiones in sua diœcesi.* Si enim hæc verba approbationis, qua suos mihi Episcopus Passaviensis subiecit, subiectionem restringant *ad locum ita*, ut solum tunc mihi subiecti sint, *si intra diœcesim, & non extra confiteantur*, omnino conceditur ea propositio: si autem verba

approbationis non sic restringant subiectionem, sed Episcopus mihi simpliciter subiciat ad audiendas confessiones suorum diœcesanorum sine ulla alia restrictione, videri posset alicui, non esse de mente illius constitutionis, quòd tali casu ejusmodi pœnitentes non possim absolvere extra diœcesim, de qua sunt pœnitentes, & Confessor sic approbatus; licet per accidens existant alibi; cum adhuc approbationem pro tali pœnitente Confessor retineat, ut notat Castropal. *cit. p. 4. tr. 23. D. unic. p. 17. §. 2. n. 9.*

Ratio id suadens esse posset; quia in hac constitutione Clemens non condit novum jus, sed tantum declarat dubia, suborta inter Regulares, & Ordinarios; adeoque in hoc puncto non adimit Regularibus ullum jus præexistens, & consistens cum jure, quòd declarat; 2. quia jurisdictionis absolventi à peccatis exercetur in volentes; consequenter est voluntaria, quæ etiam in alieno territorio exerceri potest 3. quia etiam post dictam constitutionem (editam ante 29. annos, nimirum anno 1670. usque ad hunc annum 1699.) fortè in pluribus locis contrarius usus fuit, puta in iis casibus, ubi Regulares cum secularibus in peregrinationibus ad loca etiam extra diœceses (de quibus ipsi sunt) proficiscentes, eosdem liberè, nulloque contradicente absolvunt 4. denique magnæ omnino dubitationis esse posset, an hoc decretum unquam publicatum sit eo modo, quò id à nonnullis DD. requiritur, ut obtineat vim obligandi in actu secundo.

Confirmari posset ex eo, quòd docet Barboza in *Trid. sess. 23. de reform. c. 25. nu. 9.* dicens: Parochum subditorum suorum confessiones posse audire in aliena prochia, & *ubique locorum*; idem sentientibus plurimis alijs, ibidem *cit.* ergo etiam poterit Regularis extra diœcesim Passaviensem respectu civis de diœcesi Passaviensi, si & ipse approbatus sit indefinitè, ac sine limitatione pro subditis diœcesis Passaviensis.

Verum hic observandum est, discrimen esse faciendum, inter doctrinam, quæ stetit attentò præcisè decreto CC. Tridentini de quo *n. 2414.* & doctrinam, quæ nunc tenenda est attentà constitutione Clementis X. de qua *nu. 2424.* Quare ad rationem dubitandi in *nu. 2434.* Resp. etsi, quòd

quòd ibi dicitur, sustineri possit, *spectato præcisè decreto CC. Tridentini* ex mente Doctorum, quos retuli *num. 2416.* attendam tamen illa Clementina non procedere, nisi Confessor approbatus sit ab Ordinario loci, ubi confessio fit.

2437. Ad primam rationem in *nu. 2434. §.* verum esse, quòd constitutio Clementis X. dubia plura declaret; probabilius tamen est, eam non esse *merè declarativam*, juris præexistentis; *sed etiam dispositivam*, ut colligitur ex ejus verbis in *q. 2. ibi: decernimus, & declaramus*; præsertim cum graves AA. censuerint, ut notavimus *n. 2416.* non esse jure Tridentini determinatum, quòd Confessor debeat esse approbatus ab Ordinario loci, ubi confessio fit; quòd tamen determinat illa Clementina.

2438. Ad secundam rationem in *nu. 2434.* Resp. verum esse, quòd jurisdictio absolvendi à peccatis exerceatur à Confessoribus in volentes, *sed subditos, & solum per Ordinem ad eas causas, per Ordinem ad quas illis subjecti sunt.* Certum enim est, Judicem jurisdictione pollentem ad certum duntaxat territorium, vel in certum genus hominum, vel causas determinatas in aliqua linea causarum, sive civilium, sive criminalium, non posse jurisdictionem suam exercere circa illos, nisi casus propositus ex iis sit, per ordinem ad quos ei subjiuntur. Cum ergo Clemens X. statuerit, & declaraverit, quòd sæculares personæ non subjiuntur Confessoribus Regularibus in ordine ad forum poenitentiae, etiam supposita approbatione alicujus Ordinarij, *Papa inferioris*, nisi approbati sint ab Ordinario loci, ubi fit confessio, aliter circa ejusmodi personas jurisdictionem suam, in potestate clavium sitam, exercere non poterunt; quia illam exercerent in casu, secundum quem non subjecti.

2439. Ad 3. ibidem Resp. verum esse, etiam jus Ecclesiasticum abrogari posse usu contrario, si is talis sit, qualis requiritur, ut lex abrogetur, vel in defuetudinem veniat; de quo egimus *hoc lib. 1. 2.* ex hoc tamen solum sequi, dictam Clementinam non obligare, ubi talis usus contrarius, vel consuetudo legitimè inducta est; non alicubi *ad 4. in eodem num.* respondit aliquis Theologus etiam defacto non improbabili-

liter sustineri posse sententiam illorum DD. qui dicunt, legem Ecclesiasticam non obligare in actu secundo, antequam promulgata sit, in diocesis, aut Provincijs, si ea lex *dispositiva* sit; sed non, si *merè declarativa*; constitutionem autem Clementinam, de qua in præsens, in materia, & puncto approbationis, esse *merè declarativam*.

Sed hæc responsio valeat, quantum potest; mihi tamen non videtur satisfacere, cum rectè negetur minor. Deinde multi graves AA. docent, etiam legem *merè declarativam* indigere promulgatione, & hoc æquè, ac quando *dispositiva* est. Cum enim declaratio juris præexistentis, de cujus sensu dubium est, & obscurum, solum propterea fiat, ut constet, *in quo sensu verba juris obscuri, vel ambigui, subditos ligent, vel non ligent*; hoc autem tam parùm sciant subditi sine publicatione sensus juris declarati, quam sine promulgatione sciant, quid velit jus dispositivum, seu noviter constitutum; æquè necessaria erit promulgatio legis *merè declarativæ*, ac legis noviter constitutæ, seu *dispositivæ*; ergo si non improbabili-ter tenet illorum Doctorum sententia in lege *dispositiva*, ut vult ille Theologus; pariter tenebit in lege *merè declarativa*. Cæterum, juxta dicta *hoc lib. 1. 2.* Resp. legem Pontificiam censerit sufficienter promulgatam, si Romæ publicata sit, at hanc publicationem habet illa Clementina. Ergo.

Ad id, quòd habetur in *§. 7. dictæ constitutionis Clementis X. de qua n. 2428.* Resp. omnino concedi eam propositionem (nimirum Regulares) *ex hoc*, quòd possint absolvere *ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis*, non ideo etiam posse à casibus Episcopo reservatis: esto fortassis (ante hoc decretum) aliqui senserint oppositum, secuti regulam juris, *cui licet, de regul. jur. in 6. & L. juris gentium, q. ad eod. ff. de pact.* ubi recipitur argumentum à majori ad minus; præsertim cum facultas absolvendi sit favorabilis, quando conceditur in favorem ejus, cui datur, ut in simili rectè notat Pyrrhus, Corradus *in praxi dispens.* *Apostol. l. 1. c. 5. nu. 27.* hoc tamen non obstante non videtur præjudicari privilegio eorum, quibus concessa est potestas absolvendi ab omnibus casibus, etiam Sedi Apostolicæ reservatis.

Quoad alteram partem *in eod. n. 2429.* quod subditus alienus à casu in sua dicecesi reservato, in alia, ad quam sine fraude reservationis transit, à Confessore approbato in hac (ubi talis casus reservatus non est) absolvi possit, videtur omnino affirmandum, si vel ab Ordinario suo, vel ex ipso transitu, ad talem locum Confessoribus pro tali dicecesi approbatis subiciatur; cum aliàs in non subditum jurisdictionis inaniter exerceretur; videtur autem in dicto casu subijci per constitutionem cit. Clementinæ, ut constat *ex cit. Clement. 57.* Ergo.

§. IV.

An Exempti possint audire confessiones secularium, si approbatio illis injustè denegetur?

442. **S**upponend. in Clementina *Dudum, de sepulturis*; Extrava. Bonifacij VIII. *incip. super cathedram*: eodem, *Mendicantibus* (non enim loquitur textus indefinitè *de Exemptis*) ut, si ex odio, vel malevolentia, ubi à suis Superioribus præsentati sunt, repellantur ab Episcopo, possint confessiones audire, concessum esse, Verba Clementinæ citatæ sunt: *si forè jam dicti prælati* (quibus scilicet præsentandi sunt rogantes approbationem) *quemquam ex dictis Fratribus præsentatis, eisdem ad hujusmodi officium nolent habere, vel non ducerent admittendum; eo amoto, vel subtracto, loco ipsius, similiter eisdem præsentandus Prælatis possit, & debeat alius surrogari; si verò ydem Prælatis præfatis Fratribus ad confessiones (ut præmittitur) audiendas electis, hujusmodi exhibere licentiam recusarint: nos ex nunc ipsis ut confessiones sibi confiteri volentium liberè, licitèque audire valeant, & eisdem penitentis imponere salutes, atque eisdem beneficium absolutionis impertiri, gratiosè concedimus, de plenitudine Apostolicæ potestatis; id quod etiam iisdem verbis habetur in Extravag. *super cathedram, inter communes.**

Postquam autem in CC. Tridentino, *sess. 23. cap. 15.* decretum hujus tenoris editum est (*quamvis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant*; decernit tamen sancta Synodus, *nullum, etiam Regularem posse confessiones secularium, etiam Sacerdo-*

tum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur: esse necessarium, aut aliàs idoneus judicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat, privilegij, & consuetudine, quacunque, etiam immemorabili, non obstantibus) inter DD. super illo privilegio, de quo *num. preced.* controversia orta est, an illud *per hoc decretum Tridentini* sublatum sit, vel non? Non esse per hoc decretum Concilij sublatum, tenent scribentes, etiam post Tridentinum, Layman *lib. 5. summa tr. 6. c. 11. num. 4.* Fagundez *l. 7. de 2. præcept. Ecclesie, c. 2. nu. 15. & 58.* Navarr. Henriq. Vega, Miranda, & alij quos citat, & sequitur Castropalaus *cit. s. 3. nu. 8. V. num. 2792.*

Contrarium tamen tradit Suarez *cit. d. 28. sect. 5. n. 6. & 15.* ubi ait: ad hoc, ut Sacerdos potestatem absolvendi à peccatis, acceptam in collatione Ordinis, validè exerceat, Tridentinum expressè postulavit approbationem ejus, factam ab Episcopo, tanquam conditionem, ut Sacerdos idoneus reputetur, & patet ex textu, ibi: *nullus reputetur idoneus, nisi ab Episcopo approbationem obtineat*; ergo hac conditione non posita, nullus est usus potestatis à Sacerdote in ordinatione acceptæ; ergo undecunque contingat, illam deficere, idem procedit.

Sed ad hoc illi AA. respondent, id omnino procedere, *nisi aliunde idoneus judicetur, & approbetur*, nimirum ab ipso jure, quod clarè videtur insinuare etiam ipse textus Tridentini, ibi: *aut aliàs idoneus judicetur*; addunt nec dici posse, huic privilegio derogatum esse per Tridentinum, vi expressæ clausulæ: *privilegij quibuscunque non obstantibus*; quia juxta plures DD. privilegium insertum juri communi (quale est dictum privilegium *Mendicantium*) indiget derogatione speciali. Deinde lex generaliter loquens non derogat dispositioni in casu speciali, cujus mentionem non facit; ac dispositio illa in Clement. *Dudum*, & Extravag. cit. est in casu speciali; & decretum Tridentini generaliter loquens, non facit ejus mentionem specialem: ergo; & ipsa sentiunt non pauci, etiam referendi *nu. 2792.* Accedit, etiam in dato casu verificari verba decreti: *nullus reputetur ido-*